

POSTANOWIENIE

Dnia 13 maja 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Bednarek

w sprawie oskarżonego **J. L.**

oskarżonego o czyny z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 231 k.k. i in
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron
w dniu 13 maja 2026 r.

skargi obrońcy oskarżonego

na wyrok Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu z 4 listopada 2025 r., sygn. II Ka
295/25 uchylającego w części wyrok Sądu Rejonowego w Tarnobrzegu z 6 czerwca
2025 r., sygn. II K 307/24 i przekazującego sprawę w uchylonej części Sądowi
Rejonowemu do ponownego rozpoznania
na podstawie art. 539e § 2 k.p.k.

postanowił:

1. oddalić skargę;
2. kosztami sądowymi postępowania skargowego obciążyć oskarżonego.

UZASADNIENIE

J. L. został oskarżony o to, że:

1. w dniu 19 listopada 2022 r. w T. woj. [...], powołując się na fakt, iż jest czynnym funkcjonariuszem Komendy Policji w W., podżegał funkcjonariuszy Policji, sierżanta P. S. oraz młodszego aspiranta E. P. z Komendy Miejskiej Policji w T., do niedopełnienia obowiązków służbowych, poprzez odstąpienie od

kontroli kierowanego przez niego pojazdu marki B. oznaczonego niemieckimi tablicami rejestracyjnymi o numerach [...] oraz do niesprawdzania wyżej wymienionych tablic rejestracyjnych w systemie policyjnym, gdyż nie przynależą one do tego pojazdu i służą mu one do unikania odpowiedzialności z tytułu popełnianych wykroczeń drogowych, tj. o przestępstwo z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 231 § 1 k.k.;

2. w dniu 19 listopada 2022 r. w T., woj. [...], powołując się fakt, iż jest czynnym funkcjonariuszem Komendy Policji w W., podżegał funkcjonariusza Policji, sierżanta P. S. z Komendy Miejskiej Policji w T., do złożenia niezgodnych z prawdą zeznań, w toku prowadzonego na podstawie ustawy postępowania przygotowawczego, z których miało wynikać, iż niemieckie tablice rejestracyjne o numerach [...] znajdujące się na kontrolowanym samochodzie marki B. zostały mu podmienione przez nieustalone osoby, a on nie miał o tym wiedzy, tj. o przestępstwo z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k.;

3. w dniu 19 listopada 2022 r. w T. woj. [...], posiadał bez wymaganego zezwolenia 3 sztuki naboju pośrednich kalibru 7,62 x 39 milimetrów, wyprodukowanych w Polsce w 1974 roku, które to naboje stanowią amunicję w rozumieniu ustawy o broni i amunicji i na których posiadania wymagane jest pozwolenie, tj. o przestępstwo z art. 263 § 2 k.k.

Wyrokiem z 6 czerwca 2025 roku, sygn. II K 307/2024, Sąd Rejonowy w Tarnobrzegu uznał J. L. za winnego tego, że w dniu 19 listopada 2022 r. w T. nakłaniał funkcjonariusza policji, sierżanta P. S. z Komendy Miejskiej Policji w T. do złożenia niezgodnych z prawdą zeznań mających służyć za dowód w postępowaniu w sprawie o wykroczenie, z których miało wynikać, iż niemieckie tablice rejestracyjne o numerach [...] znajdujące się na kontrolowanym samochodzie marki B. zostały mu podmienione przez nieustalone osoby, a on nie miał o tym wiedzy, tj. przestępstwa z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k. i za to na mocy art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k. orzekł wobec niego karę pozbawienia wolności w wymiarze 10 miesięcy, której wykonanie w pkt. III wyroku, na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 k.k. warunkowo zawiesił na okres próby 2 lat. Na podstawie art. 41 § 1 k.k. sąd nadto orzekł wobec ww. środek karny w postaci zakazu

wykonywania zawodu policjanta na okres 4 lat, na podstawie art. 230 § 2 k.k. zarządził zwrot telefon komórkowy marki X. nr IMEI [...] wraz z kartą sim. W pkt. V Wyroku, Sąd uniewinnił J. L. od popełnienia zarzucanego mu przestępstwa z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 231 § 1 kk. Na podstawie art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k. w pkt. VI Wyroku postępowanie w zakresie czynu o znamionach określonych art. 263 § 2 k.k. - umorzył, obciążając oskarżonego, w zakresie tego czynu, kosztami procesu. Na podstawie art. 45a § 1 k.k., sąd orzekł w pkt. VII wyroku przepadek 3 naboju kalibru 7,62 x 39 mm. Nadto zasądził od oskarżonego J. L. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 6.150,91 złotych tytułem zwrotu wydatków i kwotę 180 złotych, tytułem opłaty.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł obrońca oskarżonego oraz prokurator na jego niekorzyść. Wyrokiem z 4 listopada 2025 r., o sygn. II K 307/24, Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu:

1. uchylił zaskarżony wyrok w pkt V, VI, VII i VIII i sprawę oskarżonego J. L. co do czynów z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 231 § k.k. i art. 263 § 2 k.k. przekazał sądowi I instancji do ponownego rozpoznania;
2. utrzymał w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części;
3. zasądził od oskarżonego J. L. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 220,00 złotych, tytułem kosztów sądowych za obie instancje.

Skargę na powyższy wyrok sądu odwoławczego złożył obrońca J. L. - adw. M. K., zaskarżając go w całości na jego korzyść i wyrokowi temu zarzucił:

- istnienie bezwzględnej przesłanki odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. w postaci nienależytej obsady sądu tj. wydania zaskarżonego orzeczenia przez sędziego Sądu Okręgowego X. Y., który został powołany na urząd sędziego w sądzie powszechnym na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2018.3 tj. powołanego do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego w Sądzie Okręgowym w Tarnobrzegu postanowieniem Prezydenta RP Nr 1130.[...].2022 z [...] 2022 r. na wniosek KRS Nr [...] z [...] 2021 r.

Stawiając powyższy zarzut skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na skargę prokurator wniósł o jej oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Skarga nie jest zasadna. Dokonując kontroli wniesionej skargi Sąd Najwyższy nie stwierdził istnienia - na etapie postępowania odwoławczego - wskazywanego przez obrońcę uchybienia z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.

Autor skargi wskazuje na wystąpienie w sprawie bezwzględnej przyczyny odwoławczej art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. jaką stanowi, jego zdaniem, fakt wydania zaskarżonego wyroku przez sąd, w składzie którego zasiadała osoba powołana na urząd sędziego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z 2017 r.

W tym miejscu należy odnieść się do licznych w ostatnich latach poglądów doktryny na temat okoliczności związanych z wadliwością procesu nominacyjnego w kontekście nienależytej obsady sądu w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.

W treści skargi jej autor powołuje się na uchwałę składu połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2020 r. (sygn. akt BSA I-4110-1/20, OSNK z. 2/2020, poz. 7), w zgodzie z którą: „nienależyta obsada sądu w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. [...] zachodzi także wtedy, gdy w składzie sądu bierze udział osoba powołana na urząd sędziego w sądzie powszechnym albo wojskowym na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r., poz. 3), jeżeli wadliwość procesu powoływania prowadzi, w konkretnych okolicznościach, do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (pkt 2 uchwały)”. Zgodnie więc ze stanowiskiem zaprezentowanym w ww. poglądzie prawnym zmaterializowanie się uchybienia polegającego na nienależytej obsadzie sądu mającej wynikać z udziału w procesie nominacyjnym wymaga każdorazowo wskazania wpływu wadliwości procesu nominacyjnego na treść zaskarżonego orzeczenia. Nadto

wskazać należy, że ww. uchwała nie ma waloru normatywnego, co wynika wprost z wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 20 kwietnia 2020 r., o sygn. U 2/20. W wyroku tym Trybunał stwierdził, że wskazana uchwała Sądu Najwyższego jest niezgodna z art. 179, art. 144 ust. 3 pkt 17, art. 183 ust. 1, art. 45 ust. 1, art. 8 ust. 1, art. 7 i art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 2 i art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej (Dz. U. z 2004 r. Nr 90, poz. 864/30, z późn. zm.) oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r., zmienionej następnie Protokołami nr 3, 5 i 8 oraz uzupełnionej Protokołem nr 2 (Dz. U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284 z późn. zm. OTK-A 2020, poz. 61 (Dz. U. z 2020 r. poz. 376).

Zgodnie zaś ze stanowiskiem zawartym w postanowieniu Sądu Najwyższego z 23 września 2021 r., sygn. IV KZ 37/21, które Sąd Najwyższy w składzie orzekającym w niniejszej sprawie w pełni podziela, od strony formalnej nie ma instrumentów prawnych po stronie jakiegokolwiek organu, w tym i Sądu Najwyższego, służących do tego, by weryfikować i negować orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego w aspekcie ich obowiązywania, potencjalnych intencji Trybunału w zakresie orzekania, czy wreszcie poddawać kontroli poszczególne składy sędziowskie, w których orzeczenia te były wydawane.

Odnosząc się w dalszym ciągu do poglądów doktryny, przytoczyć należy uchwałę Sądu Najwyższego z 2 czerwca 2022 r., I KZP 2/22 (OSNK 2022/6/22), w której Sąd Najwyższy stanął na stanowisku, że brak jest podstaw do przyjęcia *a priori*, że każdy sędzia sądu powszechnego, który uzyskał nominację w następstwie brania udziału w konkursie przed Krajową Radą Sądownictwa po 17 stycznia 2018 r., nie spełnia minimalnego standardu bezstronności i każdorazowo sąd z jego udziałem jest nienależycie obsadzony w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.

Ww. poglądy prawne nie są jedynymi. W orzecznictwie Sądu Najwyższego bowiem obok ww. poglądów podkreśla się – i tę linię orzeczniczą Sąd Najwyższy w niniejszym składzie w pełni akceptuje – że wątpliwość co do bezstronności sędziego nie może być wywodzona z samych kwestii ustrojowych związanych z jego powołaniem i to niezależnie od tego w jakim okresie i z jakimi ułomnościami w procedurze nominacyjnej doszło to tego powołania. Podnoszone zarzuty nie

mogą mieć bowiem charakteru abstrakcyjnego i odnosić się do całych grup powołanych sędziów (zob. postanowienie SN z 10 sierpnia 2023 r., V KK 162/22; postanowienie SN z dnia 4 czerwca 2025 r., IV KK 25/25). Powyższe stanowisko potwierdza również wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 4 marca 2020 r., sygn. akt P 22/19, z którego wynika, że art. 41 § 1 k.p.k. w zw. z art. 42 § 1 k.p.k., w zakresie, w jakim dopuszcza rozpoznanie wniosku o wyłączenie sędziego z powodu wadliwości powołania sędziego przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa, w skład której wchodzi sędziowie wybrani na podstawie art. 9a ustawy z 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz. U. z 2019 r. poz. 84, 609, 730 i 914 oraz z 2020 r. poz. 190), jest niezgodny z art. 179 w związku z art. 144 ust. 3 pkt 17 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Powołanie na urząd sędziego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw nie stanowi bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Podnieść bowiem trzeba, że sposób powołania sędziów na podstawie art. 9a ustawy z 8 grudnia 2017 r., czyli przez Sejm, jest zgodny z Konstytucją, o czym orzekł Trybunał Konstytucyjny w wyroku z 25 marca 2019 r., sygn. akt K 12/18 (tak postanowienie Sądu Najwyższego z 24 kwietnia 2026 r., sygn., III KO 174/25 i przywołane w nim orzecznictwo).

Z powyższego zatem wynika, że nawet gdyby przyjąć za uprawniony wyrażony w skardze pogląd prawny - autor skargi winien wskazać konkretne argumenty uzasadniające, że jego zdaniem sędzia X. Y. nie spełnia minimalnego standardu bezstronności i niezawisłości, to skarżący dzieląc przytoczone na wstępie judykaty nawet nie próbował sprostać wymaganiom w orzeczeniach tych wyrażonych. Ograniczył się *de facto* do przytoczenia poglądów prawnych, nie odnosząc ich do sprawy, w której złożył skargę na orzeczenie sądu odwoławczego.

Odnotować również należy, że przed Sądem Okręgowym w Tarnobrzegu, uczestnicząc jednocześnie w rozprawie apelacyjnej ani skarżący, ani oskarżony nie zgłaszali jakichkolwiek zastrzeżeń co do osoby sędziego Sądu Okręgowego X. Y. – choć było to możliwe w trybie zarówno przewidzianym w art. 42a § 3 i n. ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych bądź względnie w trybie art. 41 § 1 k.p.k.

Z tych też okoliczności również wynika niekonsekwencja skarżącego.

W związku z powyższym Sąd Najwyższy skargę oddalił, obciążając jednocześnie oskarżonego kosztami sądowymi postępowania skargowego.

[J.J.]

[r.g.]